

8de og 9de Linie forandres til: „Forfaavidt disse Midler ikke kunne“ vedtoges, i Henhold til Formandens tidligere Bemærkning, uden Afstemning som Redaktion.

Formanden: Jeg sætter derefter det under Nr. 3 stillede Endringsforslag under Forhandling. Måttet der vel kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt det ikke maa betragtes som en ligefrem Redaktion, vil jeg dog ansee det for rigtigst at sætte det under Forhandling og paafølgende Afstemning.

Ordføreren: Det vil være i Thingets Erindring af hvad der passerede her ved Sagens anden Behandling, at der havde været Tvivl, navnlig i Udvalget, om hvorledes Udtrykket „de aarlige Regnskaber“ skulde forståes. Det var nemlig af Enkelte forstået saaledes, at derved sigtedes til aarlige Regnskaber, der skulde aflægges for Kirkerne, medens der fra anden Side var antaget, at derved sigtedes til de aarlige Statsregnskaber. Den høitærede Minister tiltraadte denne sidste Ansæelse, men for at forebygge enhver Tvivl i saa Henseende har Udvalget anseet det rettest, at der i Udtrykket foretages denne Forandring, saa at der udtrykkelig bliver udtalt, at det er de aarlige Statsregnskaber, hvorved der skal gjøres Rede og Rigtighed i den Henseende, der omtales i Slutningen af Lovens § 2.

Da ellers Ingen ønskede at høre sig, gif man til Afstemning, hvorved:

Forslag af Udvalget til § 2:

Ordet „Regnskaber“ i 6te Linie fra Enden forandres til „Statsregnskaber“. vedtoges eenstemmig med 35 Stemmer.

☞ Lovudkastet i sin Heelhed fattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: Det høie Thing vil erindre, at der ved Sagens anden Behandling blev reist et Spørgsmaal, som Udvalget erklærede at ville tage under nærmere Overveielse, nemlig Spørgsmaalet om, i hvilket Forhold de kjøbenhavnske Kirker stode saavel til denne Lov,

som til Loven af 19de Februar 1861, navnlig dens § 34. I Henhold til denne Erklæring har Udvalget søgt at komme til Klarhed i denne Henseende, men det maa beklage, at det ikke er lykkedes for det. Udvalget er vel kommen til den Erkjendelse, at nogle af de kjøbenhavnske Kirker kunne siges at eie sig selv, i hvilken Henseende man navnlig skal henvise til en Afhandling, der findes i afdøde Konferentsraad Rarsens efterladte Skrifter, nemlig en af ham forfattet Udvalgsbetænkning angaaende Universitetets Forpligtelse til at istandsætte Trinitatis Kirke. I denne Afhandling er det udtrykkelig udtalt, at denne Kirke maa siges at eie sig selv; men det synes ogsaa af samme Afhandling at fremgaae, at den Bestemmelse, som indeholdes i Lovens 2—22—64 ikke er kommen til Anvendelse paa Kirker i Kjøbenhavn, ialtsald ikke siden Aaret 1661. Der siges nemlig i Afhandlingen, at i Aaret 1661, efterat Trinitatis Kirke var gaaet over til at blive en Sognekirke, skulde Frue Kirke istandsættes, og det i Henhold til den da gjældende Lovbestemmelse, nemlig Bestemmelsen i Christian den Fjerdes store Decree, der blev optagen i Christian den Femtes Lov, som udkom en Snees Aar efter. Skjøndt det saaledes maa antages for givet, at ialtsald Trinitatis Kirke eier sig selv, finder Udvalget det paa den anden Side tvivlsomt, om Lovens 2—22—64 desuagtet er anvendelig paa de kjøbenhavnske Kirker. Det er et Spørgsmaal, som efter Udvalgets Mening ikke kan afgjøres uden en nærmere Undersøgelse. En saadan har Udvalget ikke haft Leilighed til at anstille i det Omfang, hvori den burde anstilles, for at der derom kunde tages Beslutning; men man paatviler ikke, at den høitærede Minister vil foranledige en Undersøgelse anstillet, forinden han skriver til at give enten Loven af 19de Februar 1861 eller dette Lovudkast, saafremt det ophøies til Lov, Anvendelse paa de kjøbenhavnske Kirker.

Kirke- og Underviisningsministeren: Naar jeg undtager ganske enkelte Kirker i Kjøbenhavn, som f. Ex. Bartou, der er en Hospitalskirke, og Frederiks Kirke i Citabellet, er der saa Kirker i Kjøbenhavn, med Hensyn til hvilke idetmindste jeg ikke anseer det for afgjort,